

La paranoia del 48%

written by Josep Sort | 18 de març de 2016

En tot procés polític, un element estratègic és el de la lluita per imposar un discurs hegemònic, en el sentit que la societat vegi la "realitat" en base a uns determinats plantejaments i no a un altres, que existeixen però que queden arraconats en benefici del primer. Un cop un discurs assoleix l'hegemonia, obliga els actors polítics i socials, i als altres, a posicionar-se en base a les seves coordenades, és a dir, presenta els seus objectius o fites com els racionals i els que han de dirigir el comportament i capteniment col·lectiu i sanciona o rebutja els que s'hi oposen. Les veus crítiques amb el discurs hegemònic són silenciades de fet. La lluita per esdevenir discurs hegemònic, que existeix en totes les societats humanes, assoleix unes característiques pròpies en les societats més mediatitzades, que són, per descomptat, les més desenvolupades, i on l'impacte dels mass media, en tots els sentits és molt més intens, i fins i tot més problemàtic, perquè també la capacitat de resistència a aquesta hegemonia pot ser més exitosa. En les societats menys mediatitzades, per una banda, qui pretén esdevenir hegemònic no té la capacitat d'imposar el seu discurs, però els crítics tampoc tenen la capacitat d'arribar al conjunt de la societat.

Aquesta reflexió prèvia bé a tomb del que considero que està passant en les darreres setmanes a casa nostra, una societat, no cal dir-ho, intensament mediatitzada, i on el discurs hegemònic que sembla voler imposar-se és que la independència té el suport del 48% dels catalans i les catalanes, i que en conseqüència, en no tenir una majoria de la societat hem de reajustar el nostre discurs, i la nostra estratègia, per arribar a superar la barrera del 50%. Així estem veient com s'estan generant discursos i plantejaments cada cop més preocupants que ens semblen retrotreure a les tesis duranistes, o si voleu, a un neo-duranisme, on es torna a

optar per fer discursos confusos respecte la independència i la sobirania o per recórrer de nou a opcions d'arreglaments el que puguis de manera que en una mateixa formació es poden trobar persones que estan a favor i persones que estan en contra de quelcom tan decisiu com és la independència de la nostra nació.

Tanmateix, el fet cert és que aquest discurs del 48% és una veritable paranoia en el qual, per una banda, hi cauen aquells que de bona fe s'empassen acríticament el discurs hegemònic. I de l'altra, aquells que, de mala fe, s'hi agafen com a ferro roent els que encara guarden una lleugeríssima esperança d'evitar la Independència.

Llavors, diguem-ho ben clar i ben fort. **Que a Catalunya hi hagi un 48% a favor de la independència és una paranoia, una camama.**

La veritat és que no sabem, a hores d'ara, quants catalans i catalanes hi estan a favor i quants hi estan en contra. El 48% és el percentatge de catalans i catalanes que van votar a dues candidatures que sí que sabem del cert que volen la Independència. Això i només això ho sabem del cert. Només sabrem del cert quants n'estan a favor quan hi hagi un referèndum al respecte, si és que cal que n'hi hagi i si és que es pot celebrar. Mentrestant, fer ajustaments de discursos per fer-se el simpàtic i el guai, tal i com estem veient en els darrers dies, és d'una irresponsabilitat manifesta, perquè amb l'objectiu de guanyar per una banda es poden perdre per una altra, de manera que es fa mal negoci.

I és que, a més a més, és innecessari, perquè tot sembla indicar, que els partidaris de la independència, és a dir, aquells que votarien a favor de la independència en un referèndum, són més del 48%, molts més, que no pas menys, **de manera que el lògic seria no fer reajustaments, sinó en aprofundir en el discurs independentista per cohesionar-se encara més.**

A més a més, aquest aprofundiment té una altra implicació que no podem deixar de passar. **La percepció, més que estesa, que l'independentisme és omnipresent, fa un efecte de cavall guanyador**, de manera que una part de ciutadans que, sistemàticament voten no en clau ideològica, si no en **clau psicològica**, es decantaran cap a la independència. I a Catalunya, per raons històriques ben conegudes, el vot psicològic no és gens negligible, i pot arribar a ser determinant. Milers de catalans i catalanes els aterra formar part dels perdedors o no compartir els beneficis (reals o suposats) de la victòria. I el fet cert és que aquest vot psicològic el necessitem, i el necessitem sense perdre ni un sol vot dels catalanes i les catalanes convençudes. És a dir, es tracta d'assolir una estratègia guanyadora en totes direccions, i no guanyar per una banda i perdre per una altra.

En aquest sentit, cal evitar *reajustaments* que generin dubtes, cal evitar fricades que posin en perill la cohesió del discurs victoriós de l'independentisme i en conseqüència el decantament del vot psicològic. Siguem normals i no excessivament originals. Un discurs diguem-ne "*europèu*", sense gaires estridències i, repeteixo, sense fricades. De fricades, les mínimes. Un discurs que garanteixi a l'hora la democràcia, la justícia, el benestar i la seguretat, sense contraposar-los, com hi ha alguns que estan encaparrats i encaparrades en fer-ho.

El discurs independentista i, el seu suport ciutadà, és, des del meu punt de vista, àmpliament majoritari dins la societat catalana, i no només no l'hem de reajustar, sinó que l'hem d'aprofundir i anar a sac amb totes les conseqüències que genera la construcció d'un nou estat, que sempre ha de ser vist com una oportunitat per tenir més democràcia, més justícia, més treball i més seguretat. I bandejar els dubtes i les tremolors de cames. Aquesta i només aquesta és l'estratègia que ens convé i no cap altra.